

Jódliparádé, muzsikus-sztorik és örömuzene Óbudán

Harmonika, tárogató-zenekar és egy költő is színpadra lép Kiss Gy. László december 9-i koncertjén. A terítőken „vidám muzsikák, multságos történetekkel fűszerezve.” A rendhagyó hangverseny ötletéről és a programról a Liszt Ferenc-díjas klarinét- és tárogatóművész mesélt.

„Az Operaház zenekara és a Budapesti Fesztiválzenekar tagjaként szinte az egész szimfonikus és operairodalmat végigjártam, de a szakma mellett mindig kerestem azokat a zenei lehetőségeket, amik más világba viszik az embert. Egy klasszikus zenésznek néha hatalmas szellemi nyomást kell elviselnie: gondoljunk csak arra, amikor külföldön turnéznak a zenekarok, és két hét alatt tíz koncerten kell helyállniuk nehéz műsorral, folyamatos utazás mellett. Ehhez mindenképp szükséges az, hogy az ember az öltözőben, a próbák után, a délutáni séta közben megtalálja a könnyed, vidám hangulatot.

Szeretném megmutatni a közönségnek, hogy az úgynevezett „szomorúzenészek” (mert a könnyűzenészek így hívják minket) tudnak vidám és jópofa társasági emberek lenni. Ez adta az ötletet és inspirációt, hogy az előző évi három tárogatókoncert után egy ilyen rendhagyó programmal álljunk színpadra: történeteket mesélünk saját zenési életutunkból, a megszólaló muzsikák pedig ezekhez kapcsolódnak majd. Rövid időre azért visszakacsintunk a komoly művészethez is: elhangzik két Tóth Árpád-vers a költő unokája, Hollós Máté előadásában, és Schumann *Álmodozása*.”

Kiss Gy. László hétévesen kezdett zenélni, mégpedig egyik pajtásának parlagon heverő szájharmonikáján. Zsenialitása gyorsan kibontakozott, s ennek hatására kezdett zeneiskolába járni. De más meghatározó élmény is érte Sopron környéki szülőfalujában, Kapuváron: „A rádióban, tévében sok osztrák és német zenét hallottam, közte persze jódlit is. Akadémista koromban, klarinétgyakorlás közben egyszer elkezdtem próbálgatni a technikát és rájöttem, hogy nekem is megy. Az operaház zenekarának tagjaiból később alapítottunk egy nyolc-tízfős együttest, ahol kamatoztathattam a tudásom. Magyarországi sváb és német zenét játszottunk, és a nem túl gyakori itthoni fellépések mellett németországi rendezvényekre is jártunk. Mindeközben pedig tanítottam is. Sűrű életünk volt, de a könnyű műfajok mindig segítettek a terhek elviselésében.”

Felmerülhet a kérdés: vajon nem hátráltatja-e pályájukon a

Kiss Gy. László: „Történeteket mesélünk saját zenési életutunkból”

klasszikus zenészeket, s főként a pályakezdőket a könnyűzenei tevékenység? Kiss Gy. László a maga tapasztalatai alapján így vélekedik erről: „Nem hiszem, hogy ebből bárkinek hátránya származhat, főleg a mai, formabontást preferáló világban. Én minden zenésznek ajánlom, hogy legalább minimális szinten művelje a könnyűzenét, hiszen még klasszikus előadásmódját is színesebbé, kreatívabbá, kifejezőbbé teheti vele. Gershwin *Kék rapszódia*ját vagy a Ravel-*Bolero* szaxofonszólamát nem lehet hitelesen eljátszani anélkül, hogy valakinek ne legyen affinitása a könnyűzenei stílusokhoz. Persze mindezt csak módjával, hiszen az eltérő hangszertechnika könnyen a klasszikus hangképzés rovására mehet.”

A decemberi rendhagyó koncert ötlete és koncepciója egy estére szól, közönségsiker esetén azonban nem kizárt, hogy lesz folytatása – amellet, hogy Kiss Gy. László két tárogatókoncertet is ad 2018-ban az Óbudai Társaskörben. „Az egyik hangversenyen a Budapesti Vonósokkal fogok játszani, az őszi, *Hiányzó gyöngyszemek* című koncerten pedig azokat a darabokat adom majd elő, amelyeket nekem írtak az utóbbi évtizedekben, s ritkán hallhatók a koncertéletben. A esték második felét pedig hagyományosan az örömuzenélés jegyében töltjük, ami népzene, és néha jazzstandardeket jelent. A közönség így legalább kétféle zenei világgal találkozhat egy estén.”